

Rok 2040

Halina Kočová, Gymnázium Zlín Lesní čtvrť, 3TB

Bylo léto, rok 2040. Vedro, jaké jsem za svých 16 let snad ještě nezažila. A přesto jsem se rozhodla jít běhat... (tak jako každý den). Nejsem jako jiní lidé, kteří běhají po městě, dýchají smog a ničí si kolena. Ne. Já chodím běhat do lesa. Je tam chladněji, běh po měkké půdě je příjemnější než po asfaltu, lépe se mi dýchá a hlavně je tam klid.

Zamknu dveře a vyběhnu do lesa. Jde slyšet jenom moje oddechování, dusot nohou a zvuky lesa. Vyběhla jsem a i přes 37°C, které byly teď v létě naprosto běžné, jsem zvolila delší okruh. Budu mít alespoň víc času pročistit si hlavu. Začala jsem přemýšlet, jak to tady bude vypadat za pár let. Tento les už tu nejspíš nebude, nebo ano, ale mnohem menší. Myslím na svou budoucnost, ale také na budoucnost jiných lidí. Těch, kteří mají dostatek všeho a vším taky plývají. Možná si neuvědomují, že ohrožují nejen sebe, ale také planetu Zemi. Možná jim to nedochází, ale tomu nevěřím...

A co všichni ti lidé, kteří žijí v těch nejhorších oblastech? Ti nemocní hladovějící lidé bez domova, odkud je vyhnalo sucho, hlad, nebo naopak záplavy a hurikány. Ti, co už se domů nikdy nevrátí...

Já vím, můžeme si za to sami. Zvyšování teploty, tání ledovců, neustále stoupající hladina oceánů. Za tohle všechno... Vědci to nazývají klimatické změny. To slovo mi není cizí, naopak. Povídali jsme si o tom ve škole, řešila to média, upozorňovali na to vědci. Těm jsem věřila asi nejvíc. Měli pravdu, když říkali, že díky těžbě ropy, nepřetržitému dolování této suroviny ze země, se zesiluje skleníkový jev. To všechno se děje už teď a bude se to jen zhoršovat. Chtěla bych o tom někomu říct, nejlépe všem, uspořádat kampaň nebo něco podobného. Jenže kdo bude poslouchat mě, 16tiletou holku z venkova, která ještě ani nedokončila střední školu. Odpověď znám, a proto jsem se rozhodla udělat s tím něco sama. Ano, vím, že to asi nijak viditelně nezměním, ale můžu přesvědčit alespoň pár lidí kolem sebe.

A proto jsem vegetariánka, nejím maso a nepiju ani moc mléka. Květiny zalévám dešťovou vodou a v zimě topím jen tak moc, jak je to nutné... Do školy jezdím na kole, nebo chodím pěšky. Už svět nevnímám jako dřív. Už nejsem ta malá holka, která uvěřila všemu a všem. Změnila jsem se. Změnila jsem pohled na svět a na lidi kolem sebe.

Zatímco jsem vedla tento rozhovor ve své hlavě, doběhla jsem na konec své cesty. Domů. Na místo, které mi přirostlo k srdci stejně jako tato planeta. Na místo, které mi rozhodně nebylo ukradené...